

RI CK

ALEX GINO

kluitman

Lees ook van Alex Gino:

Nur 283 / W102101

Bisac JUV060000

© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Alex Gino

Published by arrangement with Scholastic Inc. 557 Broadway, New York USA.

Oorspronkelijke titel: *Rick*

Nederlandse vertaling: Pim Lammers

Omslag- en boekontwerp: Maeve Norton

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
alexgino.com

Bij KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

INHOUD

HOOFDSTUK I	RICK RAMSEY, RECHTERHAND	7
HOOFDSTUK II	ZE GEBRUIKT DIE NAAM NIET MEER	22
HOOFDSTUK III	SOWIESO IS IJS ZEKER GEEN SLECHTE DEAL	41
HOOFDSTUK IV	PLATO WAS HOMO, ZELFS TIJDENS NATUURKUNDE	59
HOOFDSTUK V	HET KETCHUPINCIDENT	71
HOOFDSTUK VI	OVER BESTE VRIENDEN	85
HOOFDSTUK VII	HET REGENBOOG SPECTRUM	95
HOOFDSTUK VIII	UIT DE MAAT	116
HOOFDSTUK IX	HET NUT VAN VOORNAAMWOORDEN	126
HOOFDSTUK X	GEHEIMEN VERTELLEN	146
HOOFDSTUK XI	MINDER DAPPER DAN EEN POSTER	161
HOOFDSTUK XII	EEN SCHITTEREND IDEE	173
HOOFDSTUK XIII	IN VLAMMEN OPGAAN	180
HOOFDSTUK XIV	HET THEATER IS GEBAAIT BIJ SPONTANITEIT	193
HOOFDSTUK XV	SENATOR RAY GAAT NAAR SPACE CON	206
HOOFDSTUK XVI	WE ARE ALL BEAUTIFUL	220
	NAWOORD	232
	DANKWOORD	238

Op de laatste dag voordat hij naar de middelbare school zou gaan, zat Rick Ramsey op de vloer van zijn slaapkamer en liet een paar muntjes tolleren. Hij had net zijn kamer opgeruimd, want zijn ouders stonden erop dat hij het nieuwe schooljaar fris zou beginnen. De vloer was dus helemaal leeg, op het kleed in de vorm van een honkbal na. De hele kamer had een honkbalthema,

nog van toen hij in groep vier op honkbal ging en zijn ouders besloten hadden om zijn kamer opnieuw in te richten. Het honkballen duurde niet langer dan acht weken, maar het behang bleef.

Hij koos een opvallend glimmende munt uit, hield hem tussen zijn linkerduim en zijn rechtermiddelvinger en liet hem tolleren. Hij pakte een tweede en daarna een derde munt, en liet die ook tolleren. Ondertussen begon de eerste munt, na vliegensvlug rondgedraaid te hebben, te kantelen en op en neer te wiebelen tot hij met een gonzend geluid plat op de grond kwam te liggen.

Zijn record was zeven muntjes tegelijkertijd, maar dat was maar *nét* gelukt. Meestal kwam hij niet verder dan vijf. Het was lastiger dan het leek. Als je ze niet het juiste zetje gaf, vielen de muntjes al na twee rondjes neer of schoten ze onder het bed. En je moest supersnel zijn als de eerste eenmaal draaide.

Rick bleef muntjes laten tolleren totdat ze allemaal verspreid om hem heen op de vloer lagen. Hij schoof ze naar zich toe en begon opnieuw. Dit keer pakte hij met

elke hand een glimmende munt en liet ze tegelijkertijd ronddraaien. De munt aan de rechterkant begon aan een eindeloze dans, terwijl die aan de linkerkant vanaf het eerste moment al wankelde. Maar hij viel tenminste niet meteen plat neer. Toen Rick was begonnen met oefenen om twee muntjes tegelijkertijd te laten tolleren, kwamen er uit zijn rechterhand alleen maar wiebelmuntjes en kreeg hij zijn linkerhand al helemaal niet onder controle.

Hij sprong op toen zijn vader toeterde. De auto was volgeladen en zijn vader stond klaar om Ricks zus, Diane, naar haar eerste jaar op de universiteit te brengen. Rick stopte de stapel munten terug in hun pot, vloog de trap af en rende de oprit op om afscheid te nemen.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik niet mee-
ga,’ zei Ricks moeder en ze sloeg een arm om Dianes schouder.

‘Ik heb al gezegd dat dat prima is! Pap zet mij en mijn spullen gewoon af en gaat dan meteen weer terug naar huis.’

‘Je past er toch niet meer bij.’ Rick had gelijk. De achterbank en de kofferbak zaten vol met dozen en tassen.

‘Maar toen Thomas ging studeren, hebben we hem mee uit eten genomen.’

‘Ik ben Thomas niet. En het is ook maar een uurtje rijden. Ik kom heel vaak langs.’

‘Maar ik ga je toch missen,’ zei mam.

‘Ik ga jou ook missen,’ zei Diane, een beetje ongeduldig. Ze raakten verstrikt in een wirwar van lang zwart haar en bleke, roze ledematen. Pap stortte zich erin met zijn bredere, harigere armen en zijn golvende, lichtbruine haar. Hij riep Rick om ook mee te doen met de familieknuffel. Rick had zijn vaders haar en zijn moeders huidskleur, maar soms, zoals de meeste kinderen, vroeg hij zich toch af waar hij vandaan kwam.

Rick en Diane gaven elkaar een paar high fives en high tens, maar daarna trok Diane hem tegen zich aan. ‘Beloof me dat je niet volwassen wordt als ik weg ben.’

‘Eh...’ Rick was niet van plan om volwassen te worden in de drie weken voordat ze voor het eerst weer

thuis zou komen, maar het voelde als een rare belofte.

‘Beloof het me!’

‘Diane.’ Pap legde een zware hand op Ricks schouder. ‘Rick gaat naar de brugklas. Een compleet nieuwe wereld gaat voor hem open. Meisjes...’

‘Of jongens,’ vulde mam aan.

‘Maar waar het om gaat is dat jullie allebei een nieuwe weg inslaan en dat wij trots zijn op jullie alle twee.’

Rick vond eigenlijk niet dat je het met elkaar kon vergelijken. Op de middelbare school zouden nog genoeg kinderen zijn die hij al jaren kende, vooral zijn beste vriend Jeff. Meisjes, of jongens, waren helemaal niet nieuw voor hem. De verschillende vakken klonken leuk, maar hij mocht ze niet zelf uitkiezen, zoals Diane. En aan het einde van de dag zou hij nog steeds in hetzelfde huis thuiskomen, alleen woonde daar dan één persoon minder.

Mam omhelsde pap en zei: ‘Rij voorzichtig, Robbie.’

‘Altijd,’ zei pap en hij gaf mam een kus op haar mond. ‘Oké, geef je moeder nog een laatste knuffel, Diane,

dan gaan we ervandoor.’

Rick en mam zwaaiden terwijl de auto wegreed.

Ze bleven allebei op de stoep staan, net zo lang totdat hij een paar straten verderop de bocht nam en uit het zicht verdween.

‘Nou, twee weg, nog één te gaan,’ zei mam met een moeizaam glimlachje.

‘Mam, is het goed als ik even naar Jeff ga?’

Jeff had de avond ervoor een berichtje gestuurd dat hij de nieuwe *Barfight 3000* had gekocht en dat Rick langs moest komen.

‘En mij achterlaten in een muisstil huis waarin ik een heerlijk dutje kan doen?’ vroeg mam. ‘Natuurlijk is dat goed, mijn duifje. Maar geef je moederduif eerst even een knuffel voor je weggaat.’

Rick boog naar voren en zijn moeder kuste hem op zijn voorhoofd. Het voelde wat nattig, maar hij wreef het niet weg.

Hij pakte zijn fiets uit de schuur en reed naar Jeffs huis. Rick en Jeff waren al beste vrienden sinds de

tweede week van groep vier. Rick had toen een imitatie gedaan van mevrouw Fields, een oude vrouw die vrijwilliger was in de kantine, waar Jeff zo hard om moest lachen dat er melk uit zijn neus kwam. Ze wisten allebei niet dat dat kon en daardoor moesten ze nog harder lachen. Rick had niet veel vrienden en Jeff was nieuw, en al snel waren ze onafscheidelijk. Het was alsof ze samen één molecuul waren geworden: Jeff-N-Rick. Het was fijn om deel van een molecuul te zijn.

Toen Rick die lente op honkbal ging, deed Jeff dat ook. Twee maanden later, nadat Rick bekende dat hij het vreselijk vond, stopte Jeff samen met hem. En toen pap daarna tegen Rick had gezegd dat het belangrijk is om uitdagingen aan te gaan, zei Jeff dat gamen net zo uitdagend en net zo goed voor je hand-oogcoördinatie is als sporten. Alleen dan zonder het risico te lopen dat je wordt geraakt door een vliegende klomp van rubber, garen en koeienhuid.

Soms dacht Jeff niet na voordat hij wat zei of deed, vooral wanneer hij iets niet leuk vond. Maar Jeff vond

het leuk om met Rick om te gaan en Rick vond het leuk om met Jeff om te gaan. Soms is dat alles wat je nodig hebt om beste vrienden te zijn.

Jeffs kleine groene huis van twee verdiepingen had een puntig rood dak dat op de letter A leek en roze rozenstruiken naast de voordeur. Jeffs moeder, Stacey, deed de deur voor hem open en liet hem binnen. Ze was lang, net als Jeff, en ze had diepe rimpels in haar gezicht en haar haren zaten in een rommelig knotje. Ze droeg een zwarte yogabroek en een grijs hemdje met daarop de vervaagde tekst: *Ik heb vandaag de wereld al verbeterd. Probeer het morgen maar weer.*

‘Ik zit hier!’ riep Jeff naar beneden.

‘Je hoort het – ga maar,’ zei Stacey en ze gebaarde naar de trap.

Rick holde de eerste brede treden op, maar begon langzamer te lopen toen de trap een draai maakte en steeds smaller werd.

Jeffs kamer besloeg de hele zolder. Hij was dus groot, al liep het dak wel schuin naar beneden waardoor je

alleen in het midden van de kamer rechtop kon staan. Oude dozen en koffers stonden onder de twee uitgestrekte, schuine wanden. In een hoek lag een matras met daarop verfrommelde zwarte lakens en een kussen. Tegen de derde muur, onder een rond raam dat naar buiten openging, stond een versleten houten bureau. De bovenste la was eruit gehaald en lag op de vloer. De vierde muur was vooral trapgat. In het midden van de kamer stond een grote flatscreen-tv met daartegenover twee zwarte leren zitzakken.

Jeff zat in een van de zitzakken met een controller in zijn hand; hij had het spel op pauze gezet. Zijn gezicht had een bleke, perzikachtige kleur, met een klein wit litteken op zijn voorhoofd en kort bruin haar dat in stekeltjes omhoogstond. Hij droeg een rode basketbalshort en een zwart T-shirt zonder mouwen.

‘Dit spel is echt geweldig. Je kunt gewoon een fles op iemands hoofd kapotslaan en dan blijven de scherven rechtop in zijn schedel staan!’

‘Laat zien!’ Rick liet zich in de andere zitzak vallen.

Jeff drukte op een paar knopjes. Op het scherm pakte een brede man een fles op waarop XXX stond en sloeg die stuk op het hoofd van een kleine, magere man die aan de bar zat.

‘Ah, shit!’ zei Jeff zuchtend. ‘Dit keer blijven ze niet zitten! Oké, pak jij de andere controller, dan start ik het spel opnieuw.’

‘Moet je dan niet alles overdoen?’ vroeg Rick.

‘Gast, het is een kroeggevecht. Wat maakt dat uit?’

Dat was een van de leuke dingen van Jeff – hij was helemaal niet geïnteresseerd in dingen zoals highscores of onafgebroken overwinningsreeksen. Ricks oudere broer, Thomas, wilde nooit een spel opnieuw beginnen zodat Rick mee kon spelen. Sterker nog, soms zette hij dagenlang een spel op pauze omdat hij tussen twee save-game-punten in zat en helemaal niets over wilde doen. Rick mocht dan pas weer gamen als Thomas klaar was.

Rick en Jeff liepen de kroeg van het spel weer in – aan een knipperend neonlicht zag Rick dat die De Razernij heette. Het gevecht was al begonnen, dus ze moesten

het opnemen tegen elke vijandige bezoeker die op ze af kwam lopen. Rick kreeg het zelfs voor elkaar dat er scherven achterbleven in het hoofd van een vrouw en tussen het gamen door gaf Jeff hem een high five. Ze sloegen, schopten en gooiden met flessen totdat de kroeg helemaal leeg was en de barman foto's van hun gezichten aan de muur hing onder het bordje: NIET MEER WELKOM.

Jeff keek uit zijn raam. ‘Zo te zien is Gene weg. Laten we beneden wat drinken pakken.’ Gene was Jeffs vader. Stacey was lief. En Gene was... nou ja, Stacey was dus lief.

Ze verscheen in de deuropening van de keuken toen Jeff twee grote glazen Fanta aan het inschenken was. ‘En Rick, heb je een beetje zin in de middelbare school?’

‘Jawel.’

‘Ik moet deze jongen hier de hele tijd eraan herinneren dat het niet zoals op de basisschool zal zijn.’ Stacey gebaarde met haar hoofd naar Jeff.

Jeff zuchtte. ‘Weet ik, mam.’

‘Er komen niet alleen veel meer verantwoordelijkheden op je af...’

‘... maar ook veel meer kansen om in de problemen te komen,’ maakte Jeff de zin af die hij die zomer al zo vaak had gehoord.

‘Ik ben blij dat je je daarvan bewust bent. Maar zorg ervoor dat je die kansen op tijd herkent en dat je ze vervolgens vermijdt!’ Stacey keek Rick aan. ‘Jij zorgt er wel voor dat hij niet in de problemen komt, toch?’

‘Ik zal het proberen...?’ Rick keek naar de stroom van belletjes in zijn glas en wou dat ze dit gesprek niet hoefden te voeren. Als hij op had gekeken, zou hij hebben gezien dat Jeff zich net zo ongemakkelijk voelde.

‘Mam,’ zei Jeff. ‘Dit is de laatste dag van onze vakantie en daar willen we graag nog even van genieten.’

‘Prima,’ zei Stacey. ‘Ik wil jullie dag natuurlijk niet verpesten. Maar als je wél in de problemen komt, dan zal ik je een nieuwe betekenis van het woordje “straf” leren.’

‘Mam, wanneer ben ik ooit in de problemen gekomen?’

‘Je hebt het afgelopen jaar twee keer gevochten!’

‘Ja, maar dat was beide keren niet mijn schuld. Toch, Rick?’

Rick probeerde weg te zakken in zijn stoel. Zoals Jeff het vertelde, was helemaal niets zijn schuld. En ja, hij had gelijk over die keer dat een jongen in het park helemaal flipte omdat hij dacht dat Jeff zijn fiets had gestolen. Uiteindelijk bleek dat ze gewoon hetzelfde model hadden. Maar toen op school met Evan, was Jeff begonnen met vechten. En in groep zeven had hij ook een keer een klasgenoot geslagen, al had hij dat beter niet kunnen doen.

‘Het was inderdaad jóúw fiets.’ Rick had een hekel aan liegen, maar hij had er ook een hekel aan als mensen boos op hem werden. Het was fijn als hij een manier kon vinden om de waarheid te vertellen zonder de dingen te noemen die iemand liever niet wilde horen.

‘Doe gewoon je best om niet in de problemen te komen,’ zei Stacey.

‘Zal ik doen. Kom Rick, we gaan.’ Jeff pakte zijn glas

en liep naar de trap. Rick volgde, blij dat hij aan het gesprek kon ontsnappen en dat hij niet degene was die er een eind aan had gemaakt.

‘Sorry voor mijn moeder,’ zei Jeff toen ze weer boven waren. ‘Ik was zo druk bezig met het vermijden van de pap-odil dat ik helemaal vergat dat de mam-aconda eigenlijk het gevaarlijkste wezen is van de Grote Fanta-Rivier.’

‘Vooral op de dag voordat school begint, want dan is de kans het grootst dat de ouderdieren van de stedelijke savanne in de aanval gaan.’

‘Zeg dat wel. Oké, welk spel gaan we nu spelen?’ Jeff wees naar zijn stapel games.

‘Zullen we verdergaan met Geenhuiswerkerdam? We hoeven nog maar vijftigduizend inwoners voor de grote ramp.’

Rick en Jeff hadden de hele zomer *Virtual Town* gespeeld en ze hadden op internet gelezen dat als hun stad Geenhuiswerkerdam een populatie van meer dan een miljoen had bereikt, hij getroffen zou worden door

een orkaan, een aardbeving, bosbranden of Godzilla. Rick en Jeff hoopten op Godzilla.

‘Goed plan,’ zei Jeff.

Rick glimlachte. Het voelde fijn wanneer Jeff zijn ideeën goed vond. Soms zag Rick zichzelf een beetje als Alexander Hamilton, uit de musical waar mam zo dol op was. Jeff was dan generaal George Washington. Niet omdat hij nou zo veel leek op de allereerste president van de Verenigde Staten, maar er werd een liedje gezongen over dat Hamilton zijn rechterhand was en soms voelde dat voor Rick precies zo. Jeff was misschien geen generaal of vijftentwintig jaar ouder dan hij, en hij was ook nooit de Delaware-rivier overgestoken in een roeiboot. Maar hij wist wél hoe je stand moest houden in een klas vol kinderen. En nu ze over minder dan zeventien uur de woeste wateren van de brugklas moesten trotseren, was dat misschien wel belangrijker dan ooit.

Die avond had Rick moeite om in slaap te komen en de volgende ochtend had hij nog veel meer moeite om wakker te worden. Hij negeerde zijn wekker door drie keer op 'snooze' te drukken, net zo lang totdat mam zijn kamer in stormde en de gordijnen met een ruk opentrok.

'Veel te fel!' kreunde Rick.

'Je beseft niet hoe lief ik voor je ben. Mijn moeder had die heerlijke, warme dekens meteen van je af getrokken. Hup, opstaan nu!'

Rick rolde met zijn ogen en rolde toen uit bed. Hij was al aangekleed en in de keuken toen het mamalarm nog een keer afging. Op het aanrecht stonden vier maïsmuffins in een bakblik met een briefje van pap eraast: *Veel succes, Rick!* Rick legde er drie in een driehoekje op zijn bord en schonk een glas verse icetea in. Daarna ging hij aan de keukentafel zitten om boter op zijn muffins te smeren.

'Fijn dat je uit bed bent gekomen.' Mam kwam de keuken in en pakte de laatste maïsmuffin van het aanrecht. 'Ik breng je over tien minuten naar school.'

'Wat? Waarom?' Nu Rick in de brugklas zat, zou hij met de stadsbus naar school gaan. Diane en Thomas hadden dat ook altijd gedaan. 'Ik weet bij welke bushalte ik uit moet stappen.'

'Dan had je nu moeten vertrekken om hem nog te kunnen halen. Neem op de terugweg de bus maar. Laat

mij nog even genieten van de laatste momenten voordat mijn kind oud genoeg is geworden om in zijn een-tje met het openbaar vervoer te gaan.’

‘Om drie uur vanmiddag ben ik echt niet ouder geworden dan dat ik nu ben.’ Eigenlijk zou hij dan zeven uur ouder zijn, maar Rick besloot dat het belangrijker was om een punt te maken dan om zo precies te zijn.

‘Hou je mond nou maar en laat mij in die waan.’

Tien minuten later zat Rick voorin mams felgele Volkswagen Kever. Toen ze bij school kwamen, liet hij zich zelfs door haar knuffelen. Hij was blij dat ze hem geen kus probeerde te geven zoals moeders op televisie doen om hun kinderen voor schut te zetten. Rick had Jeff al gezien, hij stond aan de andere kant van het hek op hem te wachten. De Jeff op school was heel anders dan de Jeff als er niemand in de buurt was. Als ze met z’n tweeën waren, dan maakte Jeff zich nergens druk om. Maar in een groep was hij altijd op zoek naar iets waar hij grappen over kon maken.

Of, als er een knap meisje in de buurt was, iemand

naar wie hij kon staren. Dat deed hij de laatste tijd steeds vaker. Deze ochtend ook weer.

‘Kijk dat lekkere hapje daar!’ zei Jeff als begroeting. Hij gebaarde met zijn hoofd naar de andere kant van het schoolplein.

‘Wie bedoel je?’ Rick had er een hekel aan als Jeff een meisje ‘lekker hapje’ noemde. Als hij dat deed, klonk het net alsof ze een sexy pannenkoek was.

‘Die daar.’ Jeff wees. ‘Met dat blauwe rokje.’

Het enige wat Rick aan het meisje kon zien was dat ze wit was, kort haar had en een roze T-shirt en een blauw rokje droeg. Ze praatte met een zwart kind met gemillimeterd haar, spijkerbroek en een zwart T-shirt met op de rug een afbeelding van een grote leeuw.

‘Ja, ik zou wel wat meer van haar willen zien, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Jeff porde Rick in zijn ribben. Rick begreep wat Jeff bedoelde en Jeff begreep dat Rick begreep wat hij bedoelde, maar hij legde het toch uit: ‘Zonder kleren.’

Rick maakte een geluid waarvan hij hoopte dat het